

LA TRALLA

Surt el divendres

Canuda, 15, pral.

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en matèries religioses, polítiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

El pròxim extraordinari

El vinent divendres dia 13 de Juliol LA TRALLA publicarà un número extraordinari dedicat a la Presa de la Bastilla y a les revolucions.

Lo que representa en la historia del progrés social la data memorable del 14 de Juliol de 1789 ens ha mogut a solemnizarla, puig ella testimonia 'l triomf popular contra l'autocràcia y l'absolutisme.

En el text hi figuraran además dels corrents articles de Redacció valiosos treballs inédits escrits expressament pera LA TRALLA y deguts a les plomes expertes de Madame De Haussy, Jean Bourrat (Diputat radical socialista dels Pirineus Orientals), Eugène Bussiere, Diputat radical socialista de la Corneje, Eugène De Haussy (Secretari de la Cambra Francesa), D. Martí y Juliá, President de la Unió Catalanista, Joaquim Salvatella, Diputat per Figueres, Conrat Roure, Antoni Sansalvador, J. M. Folch y Torres y altres

L'extraordinari valdrà 10 cèntims (encare que n'demanin més).

Ens hem salvat!

En Moret ha girat els ulls enlayre, ha extés les mans pel demunt del cap d'en Sagnier y ab les llàgrimes als ulls ha exclamat: —Mercés, grans mercés fidel amich. Tú tornes la calma a la meua ànima adolorida. Tú ets tres voltes benehit (no confondre ab beneyt) perque has fet renàixer la tranquil·litat al nostre cor, perque has llençat oli en la mar brava, perque has dit coses que encare que tú y jo sabém que son tonteries, elles venen a ruixar de consol les nostres ànimes astorades.

Y dit aixó, en Moret ha abraçat tres voltes a n'en Sagnier, diputat monàrquich per Arenys, y l'ha besat al front y a cada galta.

En Sagnier també s'ha sentit emocionat y ha repetit la bestiesa:

—Si'ls catalanistes y republicans s'uneixen, també'ls monàrquichs ens unirém y lluytarém.

Y dit aixó, en Sagnier ha girat els ulls pera mostrar a n'en Moret l'exèrcit de monàrquichs que "com ho fan els catalanistes y republicans," se unirán pera la lluyta.

Y'ls seus ulls han topat en un gran buyd, buyd, tan buyd que la seva mirada s'ha omplert de buydor y de tristesa.

En Moret ha objectat:

—Donchs ets tu sol, fill meu?

—Sol!—ha exclamat en Sagnier.

En Moret ha somrigut.

—Donchs qué farás tú sol? ¿Cóm la podrás fer la unió y la solidaritat y la lluyta?

En Sagnier s'ha mirat de cap a peus. Després ha sospirat. En acabat de sospirar s'ha gratat el nas, després el cap.

—La unió? la Solidaritat, la lluyta?

—Sí, aixó!—ha tornat en Moret.

En Sagnier ha fet un geste heróich.

—Jo m'uniré, jo faré la solidaritat tot sol, jo lluytaré y jo triomfaré, perque ja sabs lo que't va dir el Sr. Mariano.

—Vols dir Mariano?

—Bé, sí, Mariano... ja sabs lo que't va dir: que a Catalunya hi es latent y en majoria el pensament monàrquich, y encare que

El nou Governador

—Fúmlol! A veure si no 'm servirán de res les carabasses!...

jo sigui sol, el pensament hi es, y triomfarém.

En Moret ha tornat a somriure y ha dit:

—En Mariano t'ajudarà... Y además...

—Además, qué?

—Els burots, els policíes, els...

—Sí, sí, calla; tens rahó; som salvats. La

Monarquia triomfará per la Solidaritat dels burots y policíes.

Y els dos il·lustres han plorat d'alegria.

Y en Sagnier no se n'ha donat vergonya!

G.NOM

El gran higienista

S'ha fet el Congrés d'Higiene y el director de LA TRALLA diu que parli del suceso en el vers de la setmana. He llegit tota la premsa, he mirat les quatre cares, y no trobo en cap periódich l'informació que buscava, l'única, la verdadera, la certa, la autorisada d'aquell mestre qu'en Higiene en sab la prima y la trassa. Bé se n'han fet de discursos, bé se n'han dit de paraules, sobre lo de si 'l microbí de la llet, es un canalla que 'ns forada l'epidermis y se 'ns beu la cansalada, y de si en té l'escarola, y de si n'hi ha a les ayygues y de si hem de dur la vida casi bé esterilizada, per lograr la profilaxis de tota aquesta brivalla, que ab tanta poca vergonya envia al mor a fer malves. Bé se n'ha parlat d'Higiene, per gent docta y per gent sàbia, pero no s'ha dit lo qu'era, no s'ha dit parlant en plata quina es la classe d'Higiene que per Barcelona campa. Es aquest el gran bussilis, si senyors, hi feya falta, tant solament a les postres per fé' un rato de gatzara, el concurs del higienista més insigne y de més barra, d'aquell que con el aciento coneixeréu de que's tracta. Ell m'ho deya l'altre dia —sanyor Pep, es una infamia no invitarme, no permetre que jo presidís la taula, sent aixís que no m'arriben ni al taló de les sabates; no coneixen res d'Higiene, no saben de lo que parlen tots aquestos sanyors metjes de sombrero de copa alta. A Barcelona l'Higiene es un trosset de guayaba, es un plat fi que s'enveja, es un manna que's prepara per governadors baratos, y altra mena de quincalla. L'Higiene es el gran enredo, l'Higiene es la millor trampa que existeix per pagar deutes dels qu'arriben morts de gana; es el calaix dels apuros, la deliciosa esperança d'un negoci qu'esparvera y que té la gran ventatja de no haver de portar llibres de sortides ni d'entrada, perque tot lo que se'n cobra va de dret a la butxaca. ¡Y que la cuyden l'Higiene les persones endressades del govern de Barcelona! Per aixó veu personatjes que passen y que disfruten lo que's diu la gran vidassa. Miri; jo mateix tinch cotxu, tinch una torra y cinch cases, retallo cupons y menjo jabali fet a la brasa, qu'es un plat que 'l saborejen en Moret y jo y En Maura, y no sabré qu'es Higiene forsa més que 'ls papanates que parlaven de microbis y xeringues, vaya, vaya, ¡sanyor Pep mirim el cutis!

(sanyor Pep mirim la panxa!
d'un vermell de llangonissa,
de dos pams de cansalada.

PEP DE LA TRALLA

FILOSOFIES TÒXIQUES

D' alló mateix

EL GOVERN CIVIL

Sempre he considerat que l' Govern civil no hi te utilitat en una província com Barcelona. Els mateixos governadors ho diuen que aquí no 'ls es possible governar, y qu' han d' estar sempre ab l' ay al cor y arreconats á la paret com si juguessin á amagar esqueses. Ja es ben trist per aixó 'l ser governador d' una província com Barcelona!

Avans de baixar, mentres passejen la gana pels corredors dels ministeris tot es somniar heroicitats com si fossin truytes qu' els penjessin del nas á ran de la dentadura. No 'n surten poch de plans y mètodes, aleshores! L' un agafaria als catalanistes—aquets son l' esca del pecat—y 'ls endressaria al Tibidabo á picar pedra, pera fèrlos hi construir una presó monumental hont descansarhi 'l resto de la vida; sols necessitaria atribucions especials del Ministeri de la Guerra. Un altre, més pràctic y emprendedor, trasladaria tots els ciutadans de Barcelona á allá dalt, y els de allá dalt á Barcelona; pera aquesta gran idea que, veraderament, es cura radical, no més li falta empalmar el Manzanares ab el Llobregat, á fi de poguer fer el traslado ab millor rapidés y seguretat. Pero de tots qui ho entén millor, es un que deya que pera tranquilisar y tornar els bons temps á la nostra importante capital no hi havia més que arribar á Barcelona, dir *Vixca Catalunya*, ferse soci de la Lliga Regionalista, cantar els Segadors y llevar un lazo de las cuatro barras en el ojal: *En ocho días tengo á todos los catalanistas en el puño.*

Pero ve que 's firma la R. O.; ja te 'l nombrament; y aleshores tot es parlar del grave problema de la cuestión catalana, y conferenciar ab el govern, y pendrer notes, y rebrer consells y despedirse de la familia.

Are ve á tom el recordar la despedida que 's feu allá dalt á n' el Duch de Bivona quan el nomenaren governador. Per aquells dies els diaris donaven pena de llegir; á les clares se veyá qu' una gran desgracia amensava á n' aquella gent que tant ne saben d' amenassar... y rebrer. A n' en Bivona l' anaren á despedir fins les cigarreres, que li tiraven petóns humits del llanto que les desconsolava. Fins una dama egregia li va besar el front y li va dir *"hijonito"*, deixant sobre 'l seu pit uns escarapiles de la Verge del Carme. Pero l' escena grossa fou al arrencar el tren. Tot eren ulls embotllats y gomechs mal continguts; al govern y al cos de la diplomacia els era impossible conservar la gravetat y 'ls apuntava 'l peterrell com un infant de quatre mesos. Les bandes de regiment hagueren de parar les serenades porque 'ls instruments els sobreixien d' aygua y les notes els sortien mitj desmayades. Un redactor dels *Sucesos* que hi estaba exprés per apuntar les basques y suïcidis, estroncá la relació porque fins á n' ell, un home tant sense sentits, el sentiment li privava de fer correr el llapis. El jefe d' estació distreientse de l' hora de sortida restava de cara á la paret ab un desconsol que feya trencar el cor. La Creu Roja repartia agua de azahar. Els mossos corrien ab serradures... Y en mitj del desgavell que ab aquest dol regnava, s' hi veyá 'l grupo d' en Bivona y la seva mare estretament abraçats, dihentse cada entendent qu' el sol hi va tenir feyna á assecar roba, per evitar á la Cort una passa de reumes y pulmonies. *"No pases ansia mamá"*, diu que li deya ell *"El último beso"*, repetia ella ab frenesi... Y á tot aixó va aumentar tant el mar de llágrimes que ab les onades va enretirarse 'l tren fins quatre metres més enllá de la via. Per fi el tren arrencá... Y ja entrava en agulles de l' estació de Fransa, qu' encare 's sentia al lluny una veu de dona que deya, amensadora, *"¡Ah Barcelona que me lo matas!"*

Quan arriben aquí queden espantats. Tot els enlluerna y fins el soroll dels carros els dona migranya. Desseguida venen les conferencies ab los altos empleados per enterarse de la situació; un discurs á la premsa fentlos á saber els seus bons propòsits; unes ordres enèrgiques á la policia pera acabar de debó—sempre va de debó—ab el joch, y l' home reposa tranquilament, treyentse de sobre l' angunia que 'l rosejava, segur d' haver donat el golpe.

Pero passen uns quants dies y 's juga més fort que may, se roba fins á les portes del Govern civil, les dones de la vida infesten á totes hores la via pública. Y á tot aixó la premsa catalanista que ja li ha pres la mida y sab ab qui se les ha d' heure, li canta 'ls defectes y 'l mapa en totes direccions. Aleshores li agafa alló, crida al secretario y li diu frunciendo el entrecejo: *¡Que! no hay medio de acabar con esta canalla catalanista?* — Si, li contesta l' altre, haga V. bromas y le plantarán por las narices una Fiesta Nacional Catalana, una Fiesta de la Banda Catalana, ó una Solidaridad Catalana. Trie V.—Oh! esclama veyent enderrocades les seves il·lusions. Y aleshores s' encara ab el jefe de policia: *Oiga V., no dije que no se jugara?* El policia tus dissimuladamente y li fa l' ullet: *Ya se procura señor.—Y como se roba tanto?* El policia torna á tossir y á fer l' ullet y ab tota la bona fé exclama: *Se hace lo que se puede señor.—Y la higiene, torna á insistir el governador.* Aleshores el policia no poguentse contenir li diu á cau d' orella, tot ensenyantli un paquet de sobre la taula: *Pero, fíjese V. señor...*

Bien, bien!... diu ab amarch accent el senyor governador tot amagantse dissimuladamente el paquet á la butxaca. *Decididamente no puede hacerse nada! El gobierno me abandona!...* S' assenta, tira unes quantes sumes y esbossina 'l paper tot repetint: *Dentro tres ó cuatro meses presento la dimisión.*

El qu' ens envien are, el Sr. Cobián, ja va dirho sense escrúpols: *Tengo diez hijos, señores!* Aixó es tant eloquent que per si sol se porta l' oli. Y es per lo únich que serveix aquesta autoritat inútil que sembla 'ls carrers de cares tristes qu' el millor dia s' empassaran el ros d' un sol badall.

Jo no 'l coneix encare á n' aquest bon senyor. Diu qu' es un marino d' aygua dolça que feya 'ls planos de les esquadres desde l' estaque del Retiro. Diu que ve ab facultats molt amples; ab dos decrets que li han de servir de carbasses.

¡Pobre senyor, ja 'l planyo! Diu que ve á fer de virrey y aixó es un menjar nou pera nosaltres. Diu que porta molts projectes y moltes contemplacions; qu' ens donará l' oro y 'l moro; qu' ho farà tant bé qu' ens vindrá 'l singlot de satisfacció.

Ja veurán com tot se reduirà á fer tançar els cafés á les dugues de la matinada.

Y aixó per un virrey...

Ja farém broma.

REBENA

Al «Diario de Barcelona»

La Plassa de la República Cubana

Tornemhi, senyor *Diario*: se n' ha de dir aquest nom, mal que á V. li pesi 'l que no recordi 'l *Palacio*.

Y s' ho ha de dir, porque ja comensa á espurnar la cosa á la mateixa Illa. Vegis el suplement á *El Correo Español*, de Sagua la Gran (9 de Juny de 1906):

"CUBA EN BARCELONA"

Cortamos y traducimos de "La Tralla" (El Látigo) de Barcelona:

"Al cerrar esta edición todavía no se ha recibido ningún aviso del Ayuntamiento contestando á la instancia que, á su debido tiempo presenté LA TRALLA para que se substituya el nombre de la Plaza de Palacio por el de Plassa de la República Cubana."

Nos adherimos á esa idea que creemos inspirada en un deber de cortesía al Ayuntamiento de la Habana que cambió el nombre de la calle del Obispo por el del ilustre Patricio Catalán D. Francisco Pi y Margall."

Ja ho veu, senyor *Diario*; els de Sagua la Gran hi veuen més que vosté y comprenen que es un DEBER DE CORTESÍA. Y es *El Correo Español*, ¿ho enten be? ¡español! el que ho diu, y además es de Cuba. Es á dir, que á vosté li queda desfet tot alló de los españoles y de la cortesía de los cubanos.

EN VISCA

Moralisació social

La tasca que 'ls periódichs com *Los Sucesos*, *Los Acontecimientos* y altres realisen fent la propaganda del crim á primera vista 's compren que es antisocial.

Podriem ab multitud de exemples demostrar la influencia perniciosa de semblants publicacions; pro aixó ho deixarem pera quan ens arribin els detalls que sobre 'ls *Sucesos* tenim demanats á Madrid. Allavors ni

tant sols será precís que 'ns amohiném buscant arguments porque la reproducció d' algún paragraf de *Los Sucesos* será més eloquent que tot lo que nosaltres poguém afirmar.

Pero sí que avuy creyém de necessitat insistir en que la acció de les publicacions que 's dediquen á relatar ab tots els detalls els fets crimiñosos es altament imperfeccionadora y per tant, com afirmém més amunt completament antisocial.

Y 's comprén: ningú dels que llegeixen *Los Sucesos* y *Los Acontecimientos* hi busca en llurs planes ni l' instrucció, ni l' esplay del esperit. Lo que hi busquen es quelcom d' horrosos, el detall que fa estremir, el nombre de punyalades que l' assésí clavá á la víctima, la explicació més minuciosa de la agonia d' aquesta y frueixen infinitament més si l' criminal ab tot cinisme presenta devant de la justicia una serenitat que te més de poca vergonya que de serenitat, que no si la relació el presenta abatut, xafat, com penedit de son crim.

Acostumar al poble á sentir llegint es crits y mirant gravats (1) que vessen per tots quatre costats sang á gavadals, en lloch de ferlos sentir ab relacions tendres d' actes d' altruhisme es ensenyarli á sentir equivocadament: es ensenyarli á pensar com un amich, que quan hi havia quiscuna desgracia m' invitava á anar á veurela: sempre vaig refusar y recordo que la darrera vegada que va dirme si 'l volia acompanyar fou ab motiu d' haver mort ofegat un home á la Acequia Comptal (fa bastants anys): com sempre, m' hi vaig negar y tinch molt present que va dirme: tú no tindrás may una mica de valentia, en cambi si t' acostumesis á veure desgracies se't farta'l cor fort.

Aixó es lo que fan les ressenyes detallades dels actes criminals: *enforteixen el cor*: l' acostumen á no sortir del seu ritmich bategar sino devant de fets pahorrosos: necessita *gra fort*, com se dia vulgarment: y tot aixó es equivalent á fer individus de cor atrofiat.

Es precís que en la campanya que tenim empresa contra *Los Sucesos* y *los Acontecimientos*, ens hi ajudin els nostres llegidors: que cada un d' aquestos miri si entre 'ls seus coneguts n' hi ha cap que enveneni 'l seu esperit ab lectures de la mena que combatém y que 'ls fassi desistir de seguir avant.

Si repugnantes son les publicacions pornogràfiques, no ho son menys les quines busquen el 5 ó 10 céntims ab galledes de sang, caps esquerdats, cossos esmicolats á punyalades...

Catalans: via fora aquestes publicacions!!!

DELCLLOT

¡Senyor Giner de los Rios...!

Nosaltres creyém qu' á un arcalde de R. O., representant d' un ideal polítich, actualment divorciat del sentir y del pensar del poble de Barcelona, se l' hi deu fer una oposició contínua, casi sistemática; no permetent may que falti á la llei, y procurant fiscalisar tots sos actes, pera dificultarli tot lo possible la seva existencia, á fi d' acabar ab tant antidemocrática representació.

Pero el Sr Giner de los Rios ho entén de diferente manera, y ell, qu' era enemich de dit nomenament quan aquest allunyava de ses mans la copdiciada vara, s' ha tornat el seu més ardit defensor, quan ses perlongades ausencias li permetien l' usufruit del càrrech ambicionat, y de fet l' arcalde interí se convertia en efectiu y perpetuu.

¡Un arcalde que 's passa la vida fora! ¡Quina ganga pel Sr. Giner!

Per aixó l' ha defensat á capa y espasa, malgrat l' haver anat á dir allá dalt que Barcelona era monárquica, porque al ferho defensava la seva vara, puig ell era qui l' havia hereditada.

¡Y els comparses lerrouxistes acusaven als regionalistes de que no 'l volien porque era alcalde republicà...!

Francament, encare no 'ns en haviem donat. L' home que, com ell, encén lluminaries cada vegada que hi ha una festa de la monarquia; qu' acut á l' estació á rebrer en Romanones, y als demés personatges d' allá dalt; qu' assisteix als banquets ab qu' 'l Marqués de Marianao els obsequia; que menja á la mateixa taula que els ministres de la monarquia, podrá dirse tant republicà com vulgui, pero en res se diferencia dels antichs regidors y arcaldes monárquichs.

Sens contar que, quan el mes de Maig de

(1) No cal dir que en la confecció de periódichs com *Los Sucesos* no s' hi posa gayre escrúpulositat. Com á mostra citarem el fet, la coincidencia, de que 'l gravat que 'ls *Sucesos* portava representant á n' en Morral carregant la bomba, era exactament igual al gravat que hi ha á la plana núm. 103 de la revista francesa *Je sais tout*, corresponent al dia 15 de Febrer d' aquest any.

l' any passat, se va facturar nostra banda municipal porque anés á tocar la marxa real devant del palau de la Plassa d' Orient, ell hi va contribuir ab sa veu y ab sos vots, en contra del voler unánim de tots els regidors regionalistes.

Més encertat va estar al dir que no 'l volíem porque no era català. En aixó si qu' hi estém més conformes; porque si en aquesta hospitalaria terra rebém á tothom, aixó no vol dir qu' aquets senyors tinguin d' erigirse en amos, y que 'ns puguin imposar sa voluntat; més quan de ferho aixís, en resulta una postergació per els fills de Catalunya, á qui se 'ls declara incapassos ó indignes; puig si dintre de la majoria republicana del ajuntament hi havia persones capasses de desempenyar la 1.ª tenencia d' arcaldia, no sabém porque s' havia d' anar á buscar á un foraster, que pel fet de serho ni comprenia les necessitats de Barcelona, ni sentia per la nostra ciutat, ni per Catalunya, el mateix carinyo que sentim els que d' ella en som fills.

Es que'l Sr. Giner se creya ser més apte ó digne pera aquest càrrech que'l Sr. Bastardas actualment nomenat? No creyém que ningú contesti afirmativament; y per lo tant hem de fer constar que n' Bastardas era més indicat qu' ell pera ser nomenat desde 'l primer moment.

Y fent servir com sempre de tapadora á nostre classe obrera, defensava á un arcalde de R. O. fent veure que s' hi interessava porque ab la reforma de Barcelona (feta per l' Ajuntament y no pel Marqués) aumentaria el trevall; sent aixís que si no 's prenen grans precaucions lo únich que resultarà será el que caygui sobre Barcelona un aluvió de gent forastera, que com que trevallarán per cap diner, reventarán els jornals augmentant per lo tant la miseria de nostra classe obrera; y un cop acabades les obres se quedarán en nostra ciutat, pesant com una llosa de plom sobre el proletariat català, al que farán una ruïnosa competencia.

Y aquest fingit interés contrasta ab son comportament actual, ara que'l govern, despreciant els clams de Catalunya, ab motiu de la reforma aranzelaria amensava ab entregar la industria catalana lligada de peus y mans á la voracitat estrangera; els homes identificats ab el criteri d' En Giner son els únichs, aquí á Catalunya, que no solzament no fan res en defensa de nostra industria, que representa el jornal de molts mils treballadors, sino que fent el joch del govern, procuren felshi creure que les qüestions aranzelaries son coses de burgesos, que no interessen pera res á la classe obrera.

Veig que 'ls contractistes d' obres públiques y 'ls seus obrers li mereixen molt aprecio; y en cambi 'ls fabricants y 'ls obrers industrials no n' hi mereixen gens. ¿Cóm s' explica aquesta diferencia de criteri?

D' un modo molt senzill. Els obrers industrials son en sa major part catalans, mentres que 'ls que s' emplearán ab l' afirmat de les noves vies serán tots gent forastera; y á aquets es á qui 'l Sr. Giner vol protegir especialment puig els primers cada dia se van apartant més dels redemptors de camama, mentres que 'ls segons son els que constitueixen el núcleu d' aquesta massa que 'ls segueix inconscient y incondicionalment.

Y pera acabar allá vá una última observació.

Recordin que ab motiu del discurs pronunciat pel Sr. Russiñol desde 'l balcó central del Hotel Colon el dia de la festa del homenatge el diari *El Ejército Español* va escriure lo següent: *En cuanto al Sr. Russiñol, es claro que habia de enseñar la oreja separatista con motivo de estas fiestas. Dijo que deseaba una España felix al lado de una Cataluña grande. Así de tu ó tu.*

La frase á n' En Giner deuria agradarli molt, porque en la última sessió la va plagar fidelment. Escoltin ses paraules:

Yo en nombre de la patria única, protestaré de que nunca Barcelona pueda luchar contra el Estado de igual á igual.

¿Qué tal? ¡oy que sembla que fassi patria y monarquia pera fer mèrits pera que 'l nomenin governador de Barcelona?

No será... pero ho sembla.

R. I. U.

Més causes contra LA TRALLA

Dijous y dissapte de la senmana passada's vegeren á la Sala 2.ª de la Audiencia.

Defensá la primera, nova, el diputat jove En Joaquim Salvatella; la segona, l' advocat jove, President de la Associació de Lectura Catalana, L' Antoni Sansalvador.

Juventut, vol dir fermesa; es per això que ab fermesa defensaren els migrats atacs del ministeri fiscal; es per això que lograren veredictes d' inculpabilitat.

En la primera, el President, senyor del Rio va dir—quan resumia *imparcialment*—que *antes nadie conocia los artículos de LA TRALLA y ahora, en virtud de estas causas, los conoce todo el mundo*.

Mercès per la propaganda que 'ns han fet. Y la que 'ns farán; perquè de la que va defensar En Salvatella, hi haurà revisió.

A la segona, no hi havia 'l mateix president; el senyor del Rio sortia poch avans de comensar la vista, y deya al nombrós públic:

Hoy no pego yo el trallazo.
Ab lo que demostrava una notable confusió entre *pegarlo y recibirlo*.

La gent va riure 'l xisto; pro á nosaltres ens agrada més aquell qu' ell sempre usa:

Señores jurados: PONE LA MANO SOBRE VUESTRA CONCIENCIA...

Es molt xistós això de posar la mà sobre una cosa impalpable...

En Sansalvador logrà també veredictes d' inculpabilitat en la revisió del número de Cuba.

Va quedant demostrat que LA TRALLA may ha realitzat atacs a la integritat.

¡Si són tant pacífichs!

Pera respondre als volguts amichs, dirém:

Falten veure:
Revisió, advocat senyor Laporta.

Revisió, advocat senyor Salvatella,
Nova, número extraordinari sortit 'l històrica nit del 25 de Novembre de 1905.

Totes pera 'l següent trimestre.

Els jurats se queixaven, ab rahó, de que 'ls cridin á les deu pera entrar á les dotze. Ab tot, estigueren satisfets de poguer fer una obra de justícia. Y, ab la *conciencia*, ajuntaven llurs aplaudiments als que 'l públic dedicava á nostres defensors.

Y nosaltres, aplaudint á tots y remerciant la justícia dels uns, el desinterés dels altres, á tots vos fém formal promesa de que seguirém en nostre camí de desvetllament del poble fins que'l poble tot, cridi ab nosaltres:
¡Visquin els homes honrats!
¡Visca Catalunya!

Una resposta

A Un llegidor dels SUCEOS

Hem rebut una carta en la que se'ns diu que la campanya que hem emprés ab el periòdich dels llimpiabotes *Los Sucesos*, no diu gens ab l'esperit de tolerancia que, ab molta rahó, ostentem els catalanistes. Cada hù es lliure de fer lo que li dongui la gana, ens ve á dir aquest bon senyor. Hi estém conformes. Pero devem dirli, també, que 'l nostre dever com á individus de la societat es el combatre tot lo que á la mateixa perjudiqui, y, per lo tant, atacar ab brahó les publicacions que, com aquesta, encomanen instints malévols y pertorben ab relacions sangnantes y crims esgarriuosos la formació dels cervells entorpidits, á quins dirigim els nostres esforços pera fer pensar y obrir á la llum de la regeneració.

Fa poch dies que á Llinas se cometé un crim quines circumstancies coincidien ab relacions publicades á centenars de voltes en les planes de *Los Sucesos*, dels que no falta qui assegura que l' assesi n' era constant llegidor. Y no es d' estranyar; donchs res més natural que 'l poble ignorant, quin sentit sols se desvetlla ab les grans impresions, s' empapi l' ànima d' aquets novelóns patètics, y en un cop de sanchs, com s' en presenten molts á la vida, s' deixi portar per les solucions malévols que constantment passen per la seva vista.

Donchs per evitar això no cal ser catalanista; n' hi ha prou ab ser humanitari.

JOAN B. ALSINA

L'esperit d'una protesta

El Govern espanyol ha de treure del Africa els seus presiris. Al escullir el lloch del llur trasllat fixa la vista en el castell de Sant Ferrán de Figueres. L'Empordá se exalta al devant d'aquesta perspectiva que considera perjudicial, y tot Catalunya, ab un esperit de germanor verament entusiasta, s'uneix á la queixa d'aquella hermosa comarca.

Per qué això?
Un establiment penitenciari de la importància que tindrà aquell, es un factor de gran forsa pera la vida econòmica de la po-

blació més propera al mateix y un motiu poderós pera la atracció de forasters que li proporcionin aixís nous elements y nous impulsos al tràfic mercantil.

Baix un altre punt de vista, un establiment penitenciari es un blasó d'honor per la ciutat que l'hostatja. Se converteix aquesta en la complidora de les disposicions de la Lley. Se coloca en un lloch igual al de la Magistratura. La Lley es la fonamentació del dret dels ciutadans, donchs es clar que quí es el seu instrument y el seu complidor representa una superioritat grandiosament honorífica al costat de tot el reste del seu poble.

Donchs per qué Catalunya no vol hostatjar el penal que actualment existeix á Ceuta?

Perque la forsa del sentiment es superior á la de la voluntat en el nostre poble.

Perque la gent catalana sent una repulsió instintiva als presiris. Veu en els seus edificis la causa d'un pesar que s'infiltra fatalment en el seu ànim. Sense sapiguer per qué, se n'allunya en totes ocasions. Son espectre l' asphorheix. Les mares catalanes l' ensenyan als seus fills pera espantarlos. Son nom passa pels nostres llabs ab una certa precaució de repugnancia. Y fins les formes més belles de la arquitectura, al ser aplicades á n'aquets casals son per nosaltres sinistres y porten en sa especial bellesa la expressió d'aquell mateix fatalisme.

Y això, que es un altra partícula de la nostra ànima nacional, es l'únich motiu que determina la actual protesta.

Més com que no hi ha efecte sense causa, la repulsió á que'ns referim está també engendrada per les seves degudes impulsacions.

El concepte bellament real de lo que son els presiris no es conegut entre nosaltres. D'ells ne tenim una idea del tot tergiversada. En lloch de veurehi l'emblema de la justícia, sols hi sabém trobar l'instrument fatal del càstich. Ens sembla que tots els reclusos sofreixen indegudament. Que les fortes parets deurien enderrocarse. Que aquell no es el lloch ahont han d'estar els que han sigut objecte de persecució de la justícia.

Y es que l'ombra subtil de les equivocacions s'impregna en nosaltres d'una manera convincent. Han vingut y son tantes les que's cometen y es tan instintiva la nostra inclinació á veure en la magistratura quelcom que no'ns es simpàtic sino que'ns produheix repulsió, que en l'ànim nostre se arrela la creencia velada, pero ferma, de que'ls presiris d'Espanya son la cadena que ofega á les ignoscentes víctimes dels que monopolisen ab desacert la administració de la nostra justícia.

Això podrà ser exagerat, pero es evident que en el fons del cor del poble s'hi amaga aquesta opinió. Perque per nosaltres la Lley no es pas la sanció de la vida nostra. La Lley que forma 'ls códichs d'Espanya no es una Lley nascuda de les nostres habituds. Es la lley propia d'un poble del tot oposat al nostre. Es una lley que no'ns creen, y per això en lloch d'inspirarnos veneració y amor, sols ens inspira menyspreu y odi fins á convertirse en la amenssa més grossa que pesa sobre'ls ciutadans.

Veus aquí, donchs, l'esperit veritable de la protesta de Catalunya contra la instal·lació á Figueres dels presiris d'Africa. La de que nosaltres no volém hostatjar els fruïts nocius dels llurs vicis; la de que nosaltres no podem congenitar ab les coses del llur temperament.

Hi ha sempre en les expressions colectives dels pobles un fons misteriós que al descobrilo 'ns revela les més grans veritats fonamentals.

PERE B. TARRAGÓ

Dinastismes

Sentim molt tenir de retreure 'l llastimós paper que'l senyor Vidal y Ribas desempenya en el Congrés d'Higiene darrerament celebrat, ab motiu del telegrama adreçat á En Moret referintse al trasllat dels presiris á Figueres.

Es de dordre que elements que indubtablement treuallan per Catalunya com l'esmentat senyor, sien víctimes de son incalificable dinastisme, posposant á n'aquest moltíssimes vegades, per no dir sempre, els seus propis instints catalaneschs, causant de retop mal de debó á Catalunya.

Nosaltres voldríem fèrlos hi veure á tots aquets senyors els llastimosos posats, per no dir altra cosa més gràfica, que'ls polítics d'allà dalt els obliguen á fer, erigitse aixís en amos absoluts de ses accions, exigintlos cada dos per tres demostracions falses y contraries al esperit veritable del nostre poble encarregantlos manifestacions d'afecte per determinades institucions, ahont

el despreci més enérgich alena constantment. Per qué aquest contrasentit tan gran?

Podríem citar-ne una bona colla d'aquets senyors que sense ésser declarats enemics de Catalunya, ja que treuallen y fan quelcom per Ella, massa sovint impositions indignes dels governants ens els posen devant per devant com si fossin uns dels elements desmoralisadors que alenen encare en aquesta terra, per desgracia nostra.

Nosaltres no volém creure que sos oficis en pro dels Governos sien deguts á fins baixos y rastres pera obtenir unes quantes medalletes y alguns títols de baronia més ó menys honorífichs; no volém creure tampoch que no s'hagin adonat de les innombrables situacions ridícoles que ab son *empressement* dinástich han vingut representant, essent la riota dels mateixos que'ls han posat en mitj del fanch pera satisfacció de sos desitjos y concupiscencies polítiques.

Darrerament la víctima, ó lo que sigui, ha estat el senyor Vidal y Ribas, que en plé Congrés d'Higiene, devant de tot lo que significa cultura y ciencia reunits en hermosa solidaritat, ha representat el paper més ridícol y ha quedat en la situació més desairada que's pot imaginar, mercès á la barra incalificable d'En Moret y á la séva falta d'energia. Es precis que'ls camps quedin ben separats y que desapareixi aquesta incertesa de si están ab Catalunya ó contra Catalunya. Creyém que son catalans y que com á tals han d'obrar sempre bèn á la catalana si no volen que'ls considerem enemics de la nostra terra.

Desfagin d'una vegada la broma que'ls envolta y apareixin tal com deuen aparéixer els que estimen á Catalunya.

OSWALD

VAGUETATS

Als catalans del Méxich

Nosaltres, qui estimém tant les nostres coses, qui tant amor portém á la nostra parla y á les nostres bones costums, qui tant venerém les nostres arts y les lletres nostres, sentim un goig immens veyent com aquest amor s'exten de cap á cap de Catalunya, y cada volta que un nou company ve á engroixir les nostres fortes rengleres, som invadits d'un goig immens y 'l rebém ab els brasses ben oberts y la rialla ben franca; nosaltres, donchs, qui tant amor portém á tot lo bell, á tot lo gran d' aquesta noble terra experimentem un goig més intens y una alegria més encoratjadora quan sentim, com á resó dels nostres cants, la veu dels germans expatriats, dels nostres germans de Patria qui 'n jorn s' allunyaren, llensats d'aquí pel desacert governamental y les xorques malevolences de la genteta d'allà dalt, qu' essent privats de desentrotllar les activitats llurs per una grapa brutal de ferro, se vegeren obligats á portarles á les terres fecondes, quins habitants s' adormen indiferents, inactius, sota un sol aclaparador.

L' etzar ha fet que jo pogués sentir el resó d' una veu llunyana que parla á l' ànima, el resó d' uns cants vibrants que coratjosament alsaven á l' ayre nostres germans de Patria qui romanen al Méxich; y aquesta veu y aquestos cants, els he sentit entre les ratlles d' uns papers impresos en català, en català de parla y d' esperit, qu' al tenirlos en les meves mans y al passar per mon esguard m' han produhit una sensació tant fonda, que fins m' he sentit tremolar de joya...

Si, estimats amichs qui teniu la benevolensa de llegirme, enllà d' enllà d' aqueixes llenques d' aygua qu' ens separen, els nostres germans s' han aplegat á redós d' un "Foment Català", nascut al caliu de l' amor á Catalunya, pera defensarse contra tots els vents, y delectarse fomentant y fruhint de les belleses que nosaltres tant estimém; per això en aquest "Foment", (qui sols coneix per dos papers impresos) han creat una bella revista "Branques Catalanes", ahont s' expansionen els sentiments y l' amor á les lletres y á les arts genuinament catalanes, una revista tan galana qui porta tot el segell de la nostra rassa y encén les ànimes adormides ó aclaparades dels catalans indiferents qu' allí romanen d' esma; per això en aquest "Foment", s' hi fan vetllades tant importants y tant nostres, ahont s' hi llegeixen poesies d' En Guimerà y s' hi canten cansons d' En Clavé; per això aquest "Foment", qui s' inspira en el gran amor á les grans coses nostres, té creat un *Orfeo Català* quins cantors no s' avergonyeixen de rumbejar l' encesa barretina, ni d' incloure en el programa el nostre Himne nacional "Els segadors".

Oh! quin amor s' hi entreveu en totes aquestes grans petiteses qui tan eloqüentment ens parlen, qui sembla que diguin ben poca cosa y s' expressen ab tanta fermesa...

Com l' admiro el gran esforç d' aquells

germans expatriats, que 's fan resó en terres estrangeres de les més belles coses nostres, com l' admiro la gran forsa de voluntat qui tan ferm els manté l' amor á Catalunya... Catalans amichs, extenemlos els brassos ab el geste ben ample, admiremlos, y demlos la benvinguda en la gran sardana, ahont tots ens trovarém agermanats al desvetillar del nostre poble!

Amunt els cors, amichs del Méxich, no defalliu, y feu que les vostres festes us apropien més á nosaltres, que quan *podrém ser lo que som*, ja 'ns trovarém aplegats.

PETADOR

Barcelona y Figueras

Per iniciativa del Aplech Catalanista se celebrará el próxim diumenge en el Teatre Condal (avans Onofri), un gran miting pera protestar del propòsit del Govern central d'empastifar la hermosa comarca empordanesa ab la taca d'un presiri.

Dit acte será precedit de varis mitings que's celebrarán demà dissapte en varies entitats catalanistes dels pobles agregats, y probablement no será l'últim en que Catalunya fassi sentir sa veu enfront dels Governos centralistes que la volen deshonrar.

El Catalanisme, que sempre ha protestat de la continua facturació d'empleats castellans, protestará també ara de la importació dels presidaris, encara pitjor que aquella.

La emigració augmenta: son molts els catalans que obligats per la necessitat han de marxar cap á llunyanes terres, á fi de no sucumbir en la lluita per la vida; y no podem deixar passar sense la més enérgica protesta, que'ls Governos centralistes pretenguin omplir els buyts que en nostres viles deixen els honrats fills del trevall ab els presidaris complerts y ab el seguici que'ls acompanya.

Per això Barcelona, cap y casal de Catalunya y germana gran de les demés ciutats y viles catalanes, considerant com á propies les ofenses á elles inferides, se disposa á iniciar un moviment de protesta pera fer veure als governants que no's deixarà marcar impunement ab els ferros infamants del presiri. ¡Visca la solidaritat de totes les comarques catalanes!

Mala lleuor

Hem dit sempre que dintre l' nostre credo nacionalista no hi ha cap afirmació exclusiva de forma de govern, ja que considerém totes les conegudes com á deficientes pera que puguin satisfer nostres aspiracions de llibertat. Mes això no vol dir que entre totes elles no ne hi hagi quiscuna que'ns siga més simpática que altra.

No hi ha pas dubte que la República (tal com nosaltres la enteném) seria la forma que s' amotillaria ab més aproximació als encaixos que presenta nostra doctrina, y, ab tot y haverho dit sempre aixís, hem tingut y tenim encare un enemic que's diu *república* del qui estém distanciat. Ens referim particularment als que encare resten enlluernats per promesses impossibles de veureles efectives, als que encare pensen ab el cervell del seu *senyor*: ens referim als *lerrouxistes*.

Com es possible, donchs, que nosaltres y ells signem enemics? Com s' explica que sent ells *republicans*, y siguent molts els catalanistes que accepten la República per esser la forma de govern més afínada á nostres aspiracions, estiguem tan distanciat?

La resposta es ben senzilla: *Ells no son republicans*. Desgraciadament la majoria de aquestos tenen un concepte tan equivocac de lo que es República, que fa verdadera pena l' escoltar llurs conviccions si per casualitat logreu que quiscun d'ells vos expliqui l' per qué son republicans. ¡Els han arrossegat per tantes evolucions!... Els sentireu parlar sense seguretat, vos farán una confusió llastimosa de anarquia y socialisme, y endevinareu que senten una República impossible d' assolir. Obrers en sa majoria, llur vida de trevall se mou en un ambient de descontent y desconfiansa constant, d'odi en vers llurs patrons, ab la continua estéril esperansa de ser més, de redimirse no per el trevall sino per la forsa, malehinh tot, despreciant als qui volent justícia, respecte y germanor, no podem creure al home d'un tal esforç que pugui fer canviar les impassibles lleys de la naturalesa.

Jo'm proposo, en articles successius, explicarvos lo que es república, lo que es socialisme y lo que es anarquia. Veureu quan diferents son aquestes idees comparades ab la manera com vosaltres les enteneu, completament negatives si son barrejades. Veureu com la nostra doctrina respon perfectament á totes les vostres aspiracions; veureu com la lliber-

tat que vosaltres perseguíu es verdaderament assimilable; veureu com els nostres fonaments essent essencialment de tanta llibertat com els vostres, s'inspiren en un fi altament humà. Els vostres son de destrucció y d'odi. Els nostres de pau y germanor.

J. LÓPEZ-FRANK

FUETADES

Ens diuen que no es cert que'l Sr. Vidal y Ribas deixés de donar aguinaldo als seus dependents per cap d' any.

Ab goig ho fem constar pel compte qu' aixó té o ha tingut pera ells y perque demostra que'l simpàtic comprador del Calendari de ¡Cu-Cut! (aixó ho assegurém) es persona que podria ser mereixedora de que se li digués Catalá.

Consti, donchs, nostra rectificació d'una nova donada no podem dir per qui pera no comprometre.

Y consti també que no ho haviem trovat estrany perque el comprador de dit Calendari estava preparantse pera esquitxar pera una suscripció.

El Himno a la Bandera.

Ja han adjudicat el premi.

Per cert qu' hem vist la poesia (?) premiada y tant mateix la nostre era molt millor.

No la publiquem per no fer quedar malament al jurat.

Estém segurs qu' els va fer olor de hidra.

Per aixó la premiada está més adecuada a lo que vol enaltir.

Ens volia fer «pàtria y monarquia»
un senyor d' allí dalt,
que fa cosa d' un any de la meseta
ens varen facturar.

Y ara pera tornà a feros felissos
també 'ns volen enviar
un gran senyor de moltes campanillas,
molt tocat y posat,
que també 'ns vol fer «pàtria y monarquia»
igual qu' el seu papá.

En vista de tal ganga sols dech dilshi
[posems les mans al cap]

A Bilbao ha naufragat... una llanxa pescadora.
¡Ay! qu'un hagi d' estar sempre ab l' ay al cor!...

El ministre d'Hisenda s'enfadà ab els periodistes
perque li demanaven notícies d' interès.

—No hi ha res, els deya l' home. No passarà res,
absolutament res.

Y es clar, senyors periodistes, que volen que passi
en un ministeri passat...

A allà dalt, sempre servils imitadors de Barcelona,
's proposen concedir un premi anyal al millor edifici que 's construeixi.

A veure si aixís s' acaba la cansó de l'Equitativa
y el Banco. De mica en mica aniran donant variació
a la eterna cantarella de fonda de sisos.

Han mort dos polítichs més. Ha mort el duch d' Almodóvar y en Puigcerver.

No 'ns agrada rebejarnos ab els morts y per aixó
els perdoném les malifetes a que han contribuït
ab el llur concurs a la política centralista. Y per aixó
ens sab molt de greu l'haver de sentirnos la sensació,
gens dolorosa, qu' ens produheix l' acció de la Mort
en la nostra campanya moralisadora.

¡Ves si no valdria més véurels caure un a un ab
vidal... Reposin en pau.

En Cobián ve també a fer «Pàtria y Monarquia»
Vaja home, que no 'n sab tothom qui vol de fer riure.

Are ja no 'ns farà tanta gracia. Ja ho diu el ditxo:
Nunca segundas partes fueron buenas.

Are fa un any que, en aquestes mateixes planes,
el nostre company Redena 's felicitava del increment
que en el nostre poble anava prenent el ball nacional
de la Sardana.

Avuy ens hem de tornar a felicitar. Pot dirse que
d' ensà que les calors foragiten a la gent de casa,
se sent una cobla a cada cantonada. Y balla tothom,
richs y pobres, xichs y grans, els qu' en saben y 'ls
que n' aprenen. Tothom s' entrelliga de mans, olvidant
penes y despreciant idees.

Volteula catalans y que probin de desfer el rotlló.
¡Aquesta es la gran SOLIDARITAT!

Diumente prop-passat varen reunir-se 'ls caixistes
de la premsa diària d' aquesta ciutat pera tractar
del descans dominical, y feya pena 'l veure a n' aquella
gent, casi tots catalans, discurssejar ab uns entrebanchs
y un ceceo que a un li venien ganas d'apretar a correr.
Oy que fa més fi assessorar la llengua d' En Cervantes?

Recordéuse d' En Dant que deya: Malehit siga
qui despreciant son idioma alaba 'l dels altres.

Informació rotativa.

La premsa d' allí dalt la setmana passada ens
donà la noticia de la arribada del ex-capità Dreyfus,
fent ademés molts comentaris sobre dit viatge.

La primera visita del Sr. Vi-rey

Diu qu' es tant ben educat
qu' ans de posarse a la feyna
anirà a complimentar
a la Virreyna.

Y efectivament; hi havia arribat un Dreyfus, pero ni era l' ex-capità, ni tant sols francès, ni may ho havia estat.

Vamos, premsa d' allí dalt,
tens un nas que es un portentoso;
aviat te posarás
a l' altura d' en «Memento.»

El niño-uch de Binova
que creyem mort y enterrat,
ara ha fet declaracions
com una persona gran.
Al mitj d' un seguit de queixas
que casi feyen plorar
ens ha explicat qu' en Moret
sempre el tenia fermat.
Ell ja hauria mort la hidra
menjantsela ab estofat,
puig de ganas no 'n faltaven,
pero els homes d' allí dalt
li varen posar morrió
y van tenirlo fermat.

¡Pobre duque tiernequito
quina llástima qu' ens fa!

La Lucha de Girona ha volgut ser tant com el
Diario de Barcelona.

Tampoch se sab avenir que 's vulgui cambiar el
nom de Plaça de Palacio pel de Plassa de la República
Cubana.

Y parla de commemorar derrotes.
¿Per ventura poden commemorar altres coses,
s'entén, fora de determinats casos aïllats en algunes
nacionalitats Ibèriques?

¡Cantém, saltém y ballém!
qu' aquells senyors d' allí dalt
un governadó 'ns regalen
que no 'ns el mereixem pas.
Com que 'ls qu' han vingut fins ara
no més feyen disbarats
han pensat a un ex-ministre
governador nomenar;
y tothom sab que els ministres
que fins ara hem disfrutat,
tots son homes sapientissims
d' un talentós colossal,
y que ab la seva gestió
han portat aquest Estat
a un grau de floreixement
qu' es la enveja del veynat.

¡Cantém, saltém y ballém!
quina gran felicitat!

La setmana passada parlarem en aquesta secció
del Palais de Cristal. Avuy podem dir que hi ha
un municipal, que tot el dia está ficat en aquell
Palacio y que fa de repartidor de prospectes del mateix.

Es un municipal gros al qui havém pres el número
per si convé denunciarlo en tota forma.

Y consti que ho farém si 's repeteix lo del repart
de prospectes del Palacio xulesch.

La revetlla de Sant Pere 's varen fer les proves
oficials dels automòvils de La Catalans.

L' éxit sigué complert; es d' esperar que la
simpática Companyia abaratidora del passatge a
Barcelona toqui bons resultats del públich que l'
ajudarà en sa tasca sempre progressiva.

Un d' aquestos dies s' acordará entre nostra Redacció
y la Junta de la Entitat Nacionalista «Sang Nova»
de Sans-Hostafranchs, el destí que 's dongui a la
meytat del sobrant de la suscripció oberta
pera fer una almoyna a un antecessor del virrey.

El Diario a falta d' altre original, publica una
secció titulada Un siglo atrás, ahont s' hi entreté
publicant lo que va dir cent anys endarrera.

Vaya una feyna! per més que s' esforci en fer notar
la diferencia que va de ayer a hoy, sempre sembla
que s' hi trobi en aquell temps.

Dissapte passat estrenaren La Bagassa d' En Puig
y Ferrater, al Circo Barcelonés, quin protagonista
després d' un any d' haver estat a la Modelo, s' explaya
recordant les frisanques que l' han mitj afollat,
y al anomenar aquella casa, sol dir sovint allà dalt...

Ay pobrel d' altra manera hauria tornat si veritablement
hagués romangut un any empresonat entre 'ls insectes
verinosos d' aquelles terres.

L' altre dia baixant de Sarrià, al passar el tranvia,
ja ple de passatgers, per davant de l' «Hospital del Sagrat Cor»
una trentena de metges, sortint del «Congrés d' Higiene»,
s' hi inquiriren com a arengades en barril.

No 'ls sembla, Senyors Doctors qu' aixó está renyit
ab l' Higiene?...

Diu D. Teyodoro: «Si los gobiernos son débiles,
y por lo regular lo son...» y afegim nosaltres: «Se
reforsen ab oli de fetge de poble y ab lleys de jurisdiccions.»
No l' hi sembla?

L' any passat els regidors republicans de Molins de Rey
varen combatre als catalanistes perque volien subvencionar
la processó del Corpus, seguint una costum de tota la vida;
y lograren els seus avensats propòsits.

Aquest any, qu' han sigut sols y ab complerta unanimitat
han acordat subvencionarla novament y acceptar la presidencia.

Retrógados!

Després quan els demaném els comptes ens vindran
ab alló dels molts gastos de sempre, sáben?

A Avila, durant una corrida, per si un toro havia
sigut mort ó no segons les regles del arte nacional,
va haverhi tant colossal bronca, qu' hi ha dos ferits,
un contús y sis presos.

Suposém qu' En Moret en quan s' en hagi enterat
n' haurà fet un argument en apoyo del traslado a Figueres
dels presidaris de Ceuta.

Perque, dirá ell: si per acás els enviés a Avila, ó a
alguna altra comarca, ahont la cultura hi és tant
desarrollada, potser al mitj d' aquell ambient els
presidaris acabarien de pervertirse.

El cacich de Igualada, En Ramon Godó, ha enviat
una carta als periódichs manifestant que no 's tornarà a
presentar diputat pel districte d' Igualada.

Per lo vist renuncia generosament a la mà de D.ª Leonor.

Quan la guineu no les pot haver diu que son verdes.

S' ha posat a la venda la 6.ª série dels cromos de la
«Historia de Catalunya», que edita la litografia d' en V. Miralles.

Se compón, al igual que las anteriors, de quatre cromos
pulcrament dibuixats y tirats a gran número de colors.

VIC. y ME.

Suscripció

pera una Bandera que onejará a la Catalunya de l' altra
vessant del Pirineu, qu' envien les dones catalanes a Mme. de Haussy.

Suma anterior, 62'95 pessetes.

Quotes de 25 céntims

Teresa Bullich de Giral, Mercé Giral de Labal, Dolors Giral,
Carme Rabassa de Pons, Concepció Callol, Pepeta Corbera Oliva,
Palmira Llistar de Puig, Lluís Fontanet, Agustina Abat, Caterina Llobet,
Julia G. Rigart, Esther Torras, Antonia Balau, Carme Amorós d' Ayala,
Ramoneta Sitjà, Amelia Torner de Catarineu, Rosa M.ª Catarineu
y Torner, Enriqueta Camprubi, Maria Farnés, Julia Farnés,
Maria Rabaseda, Montserrat Rabaseda, Josepha Munteis,
Dolors Ramoneda de Noguera.

Quotes de 10 céntims

Miss Jeanie, Elzaca, amigues de treball que estimen a Catalunya;
G. E. y M. C., amigues del treball y estimen molt a Catalunya;
Adela Puigagut, Carme Vilaseca, Antonia Ollé, Angela Martí,
Dolors Cammany, Carme Macipe, Carolina Utjés, Rosa Alonso,
Enrica Vives, Francisca Fábregas, Mercé Ribó, Angela Colominas,
Angela Casas, Josepha Huguet, Cecilia Jané, Maria Cubells,
Engracia Camps, Rosa Casanovas, Josepha Casanovas, Bernardina Navarro,
Maria Colomé, Maria Bau, Claudia Jové, Agna Sitjes,
Angela Humá, Dolors Pesas, Dolors Húmet, Angela Clusa,
Maria Comaposada, Coloma Casanovas, Teresa Petart, Amparo Garrafell,
Irene Sala, Cándida Mogas, Sofia Coma, Engracia Tort,
Carme Viñals, Matilde Planas, Magdalena Gimeno, Rosa Puigagut,
Maria Lloret, Joaquina Vilarroja, Josepha Puigvert, Rita Ventura,
Pepeta Llavallol, Maria Torres, Rosa Ventosa, Roseta Torres,
Pepeta Carcasona, Dolors Miro, Mercé Felip, Elvira Casademunt,
Palmira Munteis, Angela Munteis, Ramona Munteis, Vicenta Tort,
Teresa Figueres, Roseta Puig, Pauleta Puig, Maria dels Socors Casades,
Carme Torres de Casades, Carme Casades, Antonieta Viladés,
Rosalia Mercadé, Treseta Solé, Antonia Herrero de Tarragona,
Pauleta Tarragona, Dolors Ribó, Dolors Guau, Concepció Civit.

Suma total: 76'35 pessetes.

Hi ha molta més llista, que no hi cab.

Imp. LA RENAIXENSA, Xuclá, 13, baixos